

Gruwelhotel

JOHAN VANDEVELDE

GRUWELHOTEL

www.johanvandelde.be

Vanaf 11 jaar

© 2009, 2015, 2025 Solid Tales vzw

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.storyland.be

Derde druk: Januari 2025

Coverontwerp: Martin Muster

ISBN: 9789403781624

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

Zodra de schoolbel de paasvakantie had ingeluid, was de klas in vijftien seconden leeggelopen. Dat was negen seconden sneller dan bij de laatste brandoefening.

Maar toen mijnheer Walraevens van Frans zijn aktetas sloot, merkte hij dat de klas nog niet helemaal leeg was. Een wat tengere blonde jongen, gekleed in een rode hoody en een beige skatebroek, was achtergebleven en zocht koortsachtig tussen stoelen en banken.

‘Als je de paasvakantie hier wilt doorbrengen, mij best’, zei Walraevens en stak demonstratief zijn sleutel in het slot van de openstaande deur van lokaal 24.

De jongen stopte met zoeken en keek de leraar met een pijnlijke blik aan.

‘Mijnheer, wilt u mij eens opbellen?’ Zijn stem trilde en zijn grijze ogen waren waterig.

Mijnheer Walraevens zuchtte, want hij haatte het als leerlingen zijn geduld op de proef stelden.

‘Waarom zou ik jou moeten opbellen, Seynaeve? Kun je me daar achteraan soms niet verstaan?’

‘Ze hebben mijn rugzak verstopt’, verduidelijkte de jongen met een klein stemmetje. ‘Mijn telefoon zit erin. Als u me opbelt, hoor ik waar hij ligt.’

Twee minuten voor de schoolbel was gegaan had Mark nog zijn schrijfgerief in zijn rugzak gepropt en toen de bel dan eindelijk ging, was de tas ineens spoorloos. Alsof een of andere duistere dimensie het op de schooltassen van eerstejaars gemunt had. Maar Mark Seynaeve geloofde niet in vraatzuchtige dimensies; wel in pestkoppen die Maarten heetten en die geen enkele kans onbenut lieten om hem het leven zuur te maken.

Mijnheer Walraevens zuchtte opnieuw, maar hij wilde natuurlijk ook zo snel mogelijk naar huis. Zelfs al zou hem dit een telefoongesprek kosten. Hij pakte zijn telefoon en tikte het nummer in dat Mark hem dicteerde.

‘Hij gaat over’, zei de leraar en hield zijn telefoon omhoog, zodat de beltoon duidelijk te horen was. Maar voor de rest bleef het stil in de klas.

‘Je tas is dus niet in de klas’, concludeerde mijnheer Walraevens en verbrak de verbinding. Toen gebaarde hij met zijn vrije hand galant naar de deur, alsof hij ze openhield voor een bevallige dame.

Mark liep schoorvoetend naar buiten. De tranen brandden in zijn ogen, maar hij deed zijn best om zich zo stoer mogelijk te houden.

Mijnheer Walraevens liep achter hem aan de trap af en ging op het gelijkvloers nog even binnen bij het secretariaat.

De school was ondertussen helemaal leeggelopen en Mark stond alleen in de lege gang. Buiten joelden stemmen – kinderen die hun ouders opwachtten – ver weg in een andere wereld.

Vera stond vast al op de parkeerplaats waar papa hen zou komen ophalen. Mark zag mijnheer Walraevens naar buiten gaan en door de achterdeur in de richting van de parkeerplaats voor leerkrachten verdwijnen.

Zijn tas was nog op school, daar was hij zeker van.

Maarten was dan wel een lul; hij was niet zo stom om Marks rugzak mee te nemen naar huis. Was er maar iemand aan wie hij nog eens kon vragen om zijn nummer even te bellen, dan zou hij zijn rugzak snel terugvinden. Misschien kon mevrouw Reynders van het secretariaat hem wel helpen... Hij hoorde haar vingers op het toetsenbord van de pc tokkelen; een eenzaam geluid dat ratelend door de gang galmde. Mark liep stil naar de deur. Die stond op een kier en door de opening zag hij het oplichtende scherm van de pc. Hij wilde aankloppen, maar zijn vuist bleef in de lucht hangen toen een deur aan het uiteinde van de gang piepend dichtviel. De echo stuitte door de leegte van de hal en langs de kapstokken aan de muur, die plichtsgetrouw een verdwaalde gymtas en twee jassen bewaarden in afwachting van het moment dat hun eigenaren ze weer kwamen ophalen.

Mark liet zijn vuist zakken en liep de gang door naar de deur. Hij wist dat die naar de kelder leidde, maar dat stond er niet op omdat het niemand, buiten Frans de onderhoudsman, aanging dat achter deze deur de ingewanden van het schoolgebouw lagen. Op de deur prijkte alleen een rond verbodsbordje met eronder de woorden 'verboden toegang'. Misschien was Frans wel daar beneden? Die had ook een telefoon én een loper, waarmee hij alle lokalen binnen kon. Bovendien was hij een joviale

kerel die altijd klaarstond om je te helpen als je in de puree zat.

Mark pakte de klink beet en zette zijn schouder tegen de deur. Bovenaan zat een veer, waardoor hij al zijn kracht moest gebruiken om de deur open te duwen. De scharnieren kreunden en piepten oorverdovend, als een alarmsignaal en toen de opening groot genoeg was, wurmde Mark zich naar binnen.

De deur viel met een oorverdovende klap weer dicht en opeens stond Mark in het halfdonker. Tegen de muur hing een zoemende tl-buis die de wazig afgelijnde schaduw van de jongen tegen de muur projecteerde. Voor hem verdween een betonnen trap in de duisternis.

‘Euhm... h-hallo?’ probeerde Mark. Zijn stem leek wel te worden opgeslokt door het duistere gat voor zijn voeten. Het antwoord was geen stem, maar een schel gerinkel dat uit de diepte galmde en dat klonk als een stalen buis die op de grond viel. Mark had zich niet vergist. Er was iemand beneden. Hij raapte al zijn moed bij elkaar en liep voorzichtig de trap af naar de overloop. Van daaruit liep een tweede, kortere trap naar een openstaande deur. Er scheen een zwak schijnsel op de vloer. Mark ademde diep in. Hij beefde over zijn hele lijf. Hij was op een verboden plek. Een plek bovendien die hem de kriebels bezorgde.

De kelder van de school was donker. Alleen door de smalle raampjes, die hoog in de muren zaten, viel de late middagzon in lange lichtstrepen op de ruwe betonnen vloer en over de ontelbare buizen en ketels. Er hing een muffe geur – een mengeling van stof, schimmel en stookolie – en er klonk een zwaar elektrisch gezoem en het vage sissen van water en stoom in de leidingen.

‘Hallo?’ riep Mark opnieuw. Zijn stem stuiterde hol de kelder in.

Overall waar hij keek, zag hij buizen, ketels en vreemde reservoirs, waardoor hij zich in een of andere fabriek waande. Marks hart bonsde in zijn borst en opeens kreeg hij een vreselijke gedachte. Stel dat Frans toch niet hier beneden was; dat hij boven was en nietsvermoedend de deur op slot zou doen! Dan zat hij hier beneden opgesloten in het donker, de hele paasvakantie lang!

Ik ben op de verkeerde plek, dacht Mark en hij wilde teruggaan. Maar toen hoorde hij het...

Het deuntje van zijn telefoon echode langs de buizen en ketels als een muzikale hulpkreet.

Dat was Vera natuurlijk; ze was ongerust omdat hij zo lang wegbleef. Mark vergat zijn angst en ging op zoek, terwijl hij zich oriënteerde op het melodietje. Hij stopte toen het vlakbij was en speurde in het rond. Bijna meteen zag hij de blauwe stof van zijn rugzak. De tas lag gewoon op de vloer in het midden van de kelder. Mark kon wel juichen. Hij raapte zijn rugzak op en haalde zijn telefoon eruit. Het deuntje was gestopt: 2 GEMIST(E) GESPREK(KEN). Maar geen van beide was afkomstig van Vera. Het nummer kwam Mark niet bekend voor. Had mijnheer Walraevens hem misschien opnieuw gebeld om te vragen of hij zijn tas al terug had? Nee, dat lag niet in zijn aard.

Mark wilde het nummer terugbellen om te weten te komen wie het was, maar merkte toen dat verderop, hooguit een meter of vijf van hem verwijderd, nog iets op de grond lag. Nee, niet *iets*, maar *iemand*. Het was een jongen met donkere piekjes, net zoals Maarten en hij droeg

eenzelfde rood jack. Wat deed hij daar, zo stil en roerloos met zijn gezicht op het koude beton...?

Was hij gevallen en had hij zijn hoofd gestoten? Mark wilde niets liever dan hier zo snel mogelijk vandaan, maar hij kon Maarten niet aan zijn lot overlaten, zelfs al was hij een klootzak. Misschien had hij wel dringend hulp nodig.

Mark deed zijn rugzak om, liep naar de jongen op de vloer en hurkte naast hem.

‘Maarten?’

De jongen bewoog niet en zijn ogen waren dicht. Mark betastte Maartens hals op zoek naar een hartslag. Toen zijn vingers iets nats en kleverigs raakten, trok hij zijn hand verschrikt terug. Hij kon het nauwelijks geloven toen hij het helrode bloed op zijn vingers zag.

‘Fuck!’ Het klonk meer als een hese zucht dan als een vloek. Mark voelde de paniek als een golf omhoog komen. Zijn ademhaling versnelde en de angst kneep in zijn buik. Met bevende handen pakte hij Maartens schouder vast en draaide zijn klasgenoot op zijn rug. Mark moest vechten tegen een golf braaksel, die uit zijn omkerende maag naar boven werd gestuwd en wendde misselijk zijn hoofd af. Maartens hals was doorgesneden en door de diepe gapende wond, kon je recht in zijn luchtpijp kijken! Lijkbleek strompelde Mark achteruit. Hij moest vluchten – ver weg hiervandaan – en dan de politie bellen!

Een diepe, metaalachtige dreun galmde door de kelder, als een zware orgelnoot in een kathedraal. De verwarmingsketel sprong aan en gele vlammen likten achter stalen roosters. Twee ronde raampjes in de ketel staarden Mark aan als opgluoiende ogen. Het leek wel een ijzeren monster dat tot leven kwam; een enorme robot

gecreëerd door een waanzinnige wetenschapper. De gele gloed flakkerde over Maartens lichaam, waardoor hij even leek te bewegen. Nu hoorde Mark ook een ander geluid. Voetstappen! Vlakbij! Hier was iemand en het kon alleen maar de moordenaar van Maarten zijn! Mark strompelde achteruit en zag een schim in het schijnsel van de vlammen. Hij stond half verscholen achter de buizen, die de kelder doorkruisten. Mark kon niet zien of het een man of een vrouw was. Het leek het midden te houden tussen een mens en een dier en het kwam al hinkend halfgebogen achter de ketel vandaan. Het had een enorme bochel op de rug en in de ene hand hield het een scherp slagersmes en in de andere een puntige vleeshaak, waarmee runderkarkassen worden opgehangen in het slachthuis.

Mark was verlamd van angst. Zijn verstand schreeuwde om te vluchten nu het nog kon, maar het leek wel alsof zijn armen en benen van steen waren. Het kwam recht op hem af en trad in het licht. Marks bloed bevroor in zijn aderen, want het gezicht van het monster was afgrijselijk verminkt. Het had nog maar één oog, dat vervaarlijk uitpuilend in zijn kas rolde en de twaalfjarige jongen vol waanzin aanstaarde. Het andere oog was dichtgenaaid met prikkeldraad. Het gezicht was een bloederige massa littekens en etterende wonden. De groteske mond hing wijd open en een mengeling van bloed en kwijl drupte op de vloer. Het monster hijgde en rochelde en strompelde op Mark af. Het slagersmes blonk in de flikkerende vlammen van de ketel en het bloed dat erop zat glinsterde rood... Maartens bloed!

Mark gilte zoals hij nog nooit gegild had, alsof hij alle angst uit zijn lichaam probeerde te schreeuwen. Dat hielp, want hij kon zich opnieuw bewegen. Hij wachtte geen

seconde langer en zette het half struikelend en half lopend op een rennen. Hij spurtte langs buizen en reservoirs, sprong over rommel en flitste langs afgedankte schoolbanken en een bord. Daar was de trap! Mark rende de treden op met twee tegelijk, struikelde op de laatste trede, krabbelde weer overeind en trok met al zijn macht de zware kelderdeur open. Het licht van de gang verblindde hem. Mark wurmde zich door de opening en... smakte tegen iemand aan. Twee handen pakten zijn schouders ruw beet. Mark schreeuwde en probeerde zich los te rukken.

‘Mark! Rustig! Kalm! Wat is er?!’

De vertrouwde stem van zijn oudere zus bracht hem weer tot bedaren en met snikkende, schokkende stoten probeerde Mark te praten.

‘Een m- m- monster in de k- k- kelder. Het heeft Maarten verm- m- moord!’

‘Wat!?’ Vera barstte in lachen uit en Mark begreep er niks van. Er zat een geflipte kindermoordenaar in de kelder en zijn zus stond hier doodleuk te lachen!

Vera keek hem hoofdschuddend aan. Ze was twee jaar ouder dan Mark maar stond, in tegenstelling tot haar broer, altijd met beide voeten op de grond. Ze volgde de richting wetenschappen en vond dat alle bovennatuurlijke fenomenen eenvoudig met proeven en experimenten te verklaren waren, of gewoon door je ogen te gebruiken. Ze had donkerbruin haar, net als haar vader (Mark had zijn blonde kop van zijn moeder geërfd) en had met haar knappe snuitje behoorlijk wat succes bij de jongens uit haar klas.

‘Zullen we dat monster samen gaan zoeken?’

‘Vera nee! We moeten de politie bellen!’

Maar ze rukte zich los uit de krampachtige greep van haar broer en duwde de kelderdeur weer open.

‘Vera!’ riep Mark, het huilen nabij. Maar Vera liep stevig door en deed alsof ze hem niet hoorde. Er zat niets anders op dan haar te volgen.

De kelder leek opnieuw leeg en verlaten, maar stil was het er allerminst. Er klonk gelach. Het hoge, spottende giechelen van twee jongens.

‘Blijf hier’, zei Vera en verdween tussen de buizen en de ketels. Een paar seconden later stopte het lachen en veranderde in woedend protest en een lawine van knetterende scheldwoorden.

Vera kwam weer tevoorschijn. In haar ene vuist hield ze Dirk bij zijn jack, in haar andere had ze Maarten vast.

‘Laat ons los, kutwijf!’

Marks ogen vielen bijna uit zijn hoofd van verbazing en hij voelde zelfs een klein beetje opluchting om kwelgeest Maarten in levende lijve voor zich te zien. De gapende wond was er nog, maar de prothese was aan een kant losgekomen, zodat je nu duidelijk kon zien dat het schuimrubber was. Dirk was verkleed in gehavende kleren. Onder zijn trui, op zijn rug, had hij de helft van een oude basketbal verstopt. Het rubberen masker van de moordenaar hield hij tussen zijn handen geklemd.

‘Je had gelijk, Mark’, zei Vera. ‘Er zaten inderdaad monsters in de kelder.’

‘Je had je gezicht moeten zien, Markje-varkje!’ grinnikte Dirk. ‘Het was echt de moei... AAAW!’

Vera gaf het joch een flinke tik tegen zijn hoofd.

‘Bek dicht!’ snauwde ze. ‘Als jullie nog een keer zoiets uithalen met m’n broer, dan krijgen jullie een gratis

geslachtsverandering!’ En om haar woorden kracht bij te zetten liet Vera de jongens los en balde haar vuisten, alsof ze er iets in samenknep.

Dirk en Maarten bliezen scheldend en hard rennend, de aftocht.

‘Je weet toch dat de vader van Dirk een winkel met verkleedspullen heeft?’ zei Vera.

Ja, dat wist Mark.

‘Maar ik dacht echt dat...’

‘Je dacht echt dat er een geflipte moordenaar in de kelder van de school woont? Jij bent hopeloos, Mark! Waarom ben je zo goedgelovig? Dat maakt het voor hen alleen maar makkelijker!’

Mark keek boos naar de vloer terwijl hij achter zijn zus aan liep. Toch had het hem goed gedaan om te zien hoe Maarten en Dirk op hun donder kregen. Hij vond het alleen jammer dat hij hiervoor zijn zus nodig had gehad.

Paps’ grijze Peugeot stond op de parkeerplaats. Frederik zat al achterin en tekende verbeten in zijn schetsboek.

‘Hé Fre!’ riep Mark automatisch terwijl hij naast zijn jongere broer op de achterbank plofte. Er kwam geen antwoord en dat verwachtte Mark ook niet. Frederik was autistisch. Vanbuiten zag hij eruit zoals iedere gewone jongen van negen, met een guitige sproetensnuit, grote donkere ogen en warrig bruin haar, maar in zijn hoofd zaten de draadjes anders verbonden dan bij de meeste andere mensen. Wie dat niet wist, kreeg wel eens de indruk dat hij doof was of ontzettend onbeleefd. Bovendien raakte hij van streek als er ook maar het minste veranderde in zijn alledaagse regelmaat. Hierdoor had hij nooit kunnen aarden op school en hij kreeg dan ook les in een autiklas in het

buitengewoon onderwijs, waar hij samen met andere autistische kinderen les kreeg van een speciale leerkracht.

‘Nooit gedacht dat ik je zus achter je aan zou moeten sturen om je uit school te halen aan het begin van de vakantie’, zei paps knorrig. ‘Wat was er aan de hand?’

‘Hij moest dringend naar de wc’, zei Vera en ze gaf haar broer een klein, bijna onmerkbaar knipoogje. Mark keek haar dankbaar aan. Vera wist ook wel dat paps een vernederende preek zou afsteken tegen Mark als ze hem de waarheid vertelde. De jongen had het al hard genoeg te verduren gehad.

AFSCHEID VAN EEN TUTTIGE TANTE

Toen de auto de oprit opreed, was Frederiks tekening af. Men zegt wel eens dat autisten vaak een of ander bijzonder talent hebben en bij Frederik was dat niet anders. Tijdens de rit had hij zijn broer getekend, maar niet zoals een negenjarige dat doet. Het was een prachtige potloodtekening van een adembenemend realisme. Het leek wel getekend door zo'n straattekenaar, die op de rommelmarkt of in een winkelstraat voor een paar euro je portret tekent. Ieder spiertje, iedere schaduw en ieder onderdeelje van Marks gezicht zat op de juiste plaats en in zijn ogen was een schittering te zien, waardoor de tekening levensecht leek. Frederik maakte zo iedere dag wel een stuk of tien tekeningen, vaak van wildvreemde mensen die hij een uurtje eerder op straat had zien lopen. Zijn hersenen werkten als een fototoestel dat de beelden vastlegde, zodat Frederik ze achteraf tot in de fijnste details kon natekenen. Je zou denken dat het een gave is, waarvan hij als volwassene later ongetwijfeld zijn beroep kon maken, maar

als je weet dat Frederik zelden antwoordt wanneer je hem een vraag stelt en kan ontsteken in heftige driftbuien als iets hem niet zint, dan snap je ook wel dat hij het in die volwassenen wereld ontzettend moeilijk zou krijgen. Frederik was op een bepaalde manier blind; relatieblind. En soms kreeg je ook wel de indruk dat hij echt blind of doof was als hij de andere kant opkeek terwijl je tegen hem praatte.

De kamer van Mark en Frederik was netjes in tweeën verdeeld, zodat de jongens ieder evenveel ruimte hadden. Marks kant werd vooral gedomineerd door de grote kast met zijn boekencollectie. Dat waren vooral spannende verhalen met veel fantasie. Die had hij meestal zelf gekocht van zijn zakgeld, want mams en paps vonden dat hun zoon zo al genoeg fantasie had en gaven hem meestal saai boeken over dieren of geschiedenis. In Marks bureau werd een hele lade ingenomen door een lijvige map met portretten die Frederik van hem had gemaakt en de allermooiste hingen ingelijst aan de muur, naast een paar coole filmposters.

Frederiks kant van de kamer was een stuk soberder ingericht en vooral ontzettend ordelijk. Dat moest ook, want voor Fre moest alles steeds op de juiste plaats liggen. Zijn potloden moesten op kleur gerangschikt blijven en al zijn spulletjes moesten steeds op hun vaste plekje in de juiste lade liggen. Maar ook zijn familie moest er steeds goed zorg voor dragen dat ze de juiste spullen op de juiste plek legden, want als er ook maar een vaasje verkeerd stond in de woonkamer, dan zette Frederik het naderhand steeds zelf waar het hoorde te staan. En als dat niet mogelijk was, dan kon hij daar erg ongelukkig over zijn.

De lade waarin Frederik zijn tekenspullen bewaarde, was de enige lade in zijn bureau die niet uitpilde van de tekeningen. Ook beneden in de woonkamer zaten de kasten er vol mee, want niemand kon het over zijn hart verkrijgen om ze weg te gooien. Voor Frederik waren die tekeningen heel belangrijk. Zijn hoofd zat steeds boordevol met beelden, klanken en indrukken, die hij geen plaats kon geven omdat hij moeite had om de belangrijke van de minder belangrijke zaken te scheiden. Zijn tekeningen waren dus als het ware een extra bergplaats voor de beelden in zijn hoofd.

Mark kieperde zijn rugzak in de hoek van de kamer en liet zich languit op zijn bed vallen. Eindelijk vakantie! Veertien dagen niksdoen!

Frederik had ook vakantie, maar was daar minder gelukkig om. Het betekende een verandering in zijn alledaagse regelmaat en daar werd hij zenuwachtig van. Bovendien zou hij juf Karen veertien dagen moeten missen en hij was dol op haar.

Frederik ging op de rand van zijn bed zitten, net in het midden, waar hij altijd ging zitten en trok zijn schoenen uit. Eerst de linker, dan de rechter – nooit andersom.

Om zijn nek hing zijn blauwe autootje. Dat was zijn meest waardevolle bezit, en sinds Fre het vorig jaar even kwijt was waardoor het hele huis op stelten gezet werd, had paps er een touwtje aan vastgemaakt, zodat Fre het om zijn nek kon hangen en het nooit meer kwijt kon raken.

Niet dat Frederik zo dol was op autootjes, maar hij was wel gek op draaiende dingen en als hij zijn autootje even afdeed, dan legde hij het meestal op zijn dak en liet met zijn vingers de wieltes draaien. Daar kon hij uren mee zoet zijn.

Toen hij zijn schoenen uit gedaan had, keek hij op zijn blitse digitale horloge en zei, meer tegen zichzelf dan tegen Mark: 'nog zesentachtig minuten'. Dat was de tijd voordat het eten op tafel zou staan. Niet vroeger en niet later, want mams en paps hadden al heel vroeg geleerd dat ze hun leven zodanig moesten indelen dat het overeenkwam met Frederiks nauwlettend geplande dagindeling. Mark kon nu met zijn ogen dicht weten dat Frederik de kamer uit zou gaan om beneden in de keuken een appel te gaan eten. Die had paps ook altijd van te voren voor hem klaargelegd op zijn zitplaats, want als de appel er niet zou liggen, dan kon Fre daar danig van overstuur raken. Buitenstaanders vonden het gek dat alles bij de Seynaeves om Frederik draaide, maar als je een week bij hen logeerde, leerde je al snel dat er geen andere oplossing was en raakte je er wel aan gewend.

Exact zesentachtig minuten later was het eten klaar en heerste er een gezellige drukte aan de grote tafel in de keuken van de familie Seynaeve. Om het begin van de paasvakantie te vieren had paps hamburgers en friet gebakken en voor *vega Vera* was er een groenteburger. Paps was freelance vertaler en werkte thuis, waardoor hij altijd beschikbaar was om het huishouden te doen en het eten klaar te maken. In het weekend mocht hij dan uitrusten en nam mams de taken van hem over. Zij was ondertussen ook thuisgekomen. Ze werkte als vertegenwoordigster voor een bedrijf waar keukens worden ontworpen. Ze moest er dan piekfijn uitzien, maar zodra ze om zes uur de voordeur achter zich dichtsloeg, dumpte ze haar koffer met catalogussen en staaltjes in een hoek en ruilde ze haar mantelpak voor een spijkerbroek en een wijd T-shirt. Toen

ze de keuken binnenkwam gaf ze eerst haar man een zoen en ging vervolgens de tafel rond om Vera, Mark en Frederik een kus te geven. Haar lange blonde haar hing nu los over haar schouders, waardoor ze iets hippieachtigs had. Toen ze op haar stoel zat, blies ze vermoeid uit en bracht haar hand naar haar slaap, waar een kreunende hoofdpijn woedde. Toen keek ze haar kinderen aan en vroeg: 'Zullen we ruilen? Jullie gaan de komende weken keukens verkopen en ik mag veertien dagen lang uitslapen.'

'No way, mama', lachte Mark.

'Jij hebt vroeger ook paasvakantie gehad', zei Vera. 'Nu is het onze beurt.'

'Geniet ervan', zei mams zuur. 'En jij hebt nu ook vakantie, hè Fre?' zei ze tegen haar jongste zoon.

Frederik reageerde niet en staaarde naar het eten in zijn bord, terwijl hij druk heen en weer schommelde op zijn stoel.

'Hij zal juf Karen missen', wist Vera.

'Ik zal juf Karen missen', echode schommelende Frederik.

'Ach, dan moeten we er gewoon voor zorgen dat hij niet aan haar denkt', zei paps. 'We zouden een paar dagen naar de Ardennen kunnen gaan...'

'Cool!' zei Mark.

'Of een week Amsterdam!' riep Vera uit.

'En jij hebt ook vakantie nodig', zei paps tegen zijn vrouw. Mams glimlachte en knikte vurig.

'Ja mama!' zei Mark. 'Waarom neem je niet gewoon twee weken vakantie? Dan is het net alsof je ook paasvakantie hebt!'